

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Administrace insolvenčí CITY TOWER, v.o.s.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2021, č. j. 5 A 109/2021 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se dne 7. 10. 2021 obrátil na Městský soud v Praze s žalobou, kterou se domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, jenž měl spočívat v uvedení údaje o zániku žalobcova práva vykonávat činnost insolvenčního správce ke dni 30. 9. 2021 do seznamu insolvenčních správců. V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že žalovaný učinil zmiňovaný záznam do seznamu insolvenčních správců na základě oznámení některých společníků žalobce o ukončení jeho činnosti jakožto insolvenčního správce ve smyslu § 12 odst. 1 písm. e) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, v relevantním znění. V žalobě žalobce především namítal, že uvedený zápis byl proveden na základě oznámení osob, jejichž zájmy jsou v rozporu se zájmy žalobce; oznamovatelé jednají v zájmu společnosti Administrace insolvenčí C., Č., S. a spol., v jejímž rámci hodlají nově vykonávat činnost insolvenčního správce. Žaloba byla odeslána z datové schránky žalobce a z jejího obsahu je patrné, že ji za žalobce podal jeden z jeho společníků, JUDr. O. Ř., Ph.D.

[2] Městský soud z údajů obsažených v obchodním rejstříku zjistil, že statutárním orgánem žalobce je osm společníků, kteří si upravili způsob jednání za společnost tak, že žádný z nich nemůže za společnost jednat samostatně, přičemž z obsahu žaloby navíc vyplynulo, že předmět sporu byl vyvolán právě protichůdnými zájmy jednotlivých společníků. Na základě uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že jsou zde pochybnosti o oprávnění JUDr. Ř. jednat za žalobce, proto žalobce usnesením ze dne 11. 10. 2021, č. j. 5 A 109/2021 – 9, vyzval dle § 33 odst. 4 s. ř. s. k prokázání oprávnění JUDr. Ř. jednat za žalobce; soud dané usnesení nejprve doručil do datové schránky JUDr. Ř. a následně doručil obsahově shodné usnesení č. j. 5 A 109/2021 – 29 (se zjevně chybně uvedeným datem jeho vydání) přímo do datové schránky

žalobce. V reakci na výzvu zaslou do jeho datové schránky zaslal JUDr. Ř. ze své datové schránky jménem žalobce dne 14. 10. 2021 soudu podání, v němž uvedl, že je statutárním orgánem žalobce a je tedy oprávněn za žalobce jednat; zdůraznil přitom, že osobní obchodní společnosti dle § 44 odst. 4 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v relevantním znění (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), nevytvářejí kolektivní statutární orgán, v procesních souvislostech tedy není relevantní, jakým způsobem žalobce činí hmotněprávní úkony. Dále žalobce v podstatě zopakoval žalobní námitky. V reakci na výzvu zaslou do datové schránky žalobce obdržel městský soud postupně dvě vyjádření zaslou z této datové schránky. První vyjádření ze dne 28. 10. 2021 svým obsahem v podstatě kopíruje již zmiňované podání JUDr. Ř. ze dne 14. 10. 2021 a neobsahuje údaj o osobě, která toto podání za žalobce učinila. Z obsahu druhého podání žalobce ze dne 1. 11. 2021 je patrné, že jej učinili dva z jeho společníků, JUDr. P. M., Ph.D., a JUDr. J. C.; v tomto podání žalobce uvádí, že při podání žaloby nebyly splněny podmínky pro řádné jednání za žalobce a že jednání JUDr. Ř. je v rozporu s rozhodnutím nejvyššího orgánu žalobce o ukončení činnosti společnosti jako insolvenčního správce a insolvenčního správce se zvláštním povolením, na jehož základě provedl žalovaný zápis do rejstříku insolvenčních správců.

[3] Městský soud usnesením ze dne 4. 11. 2021, č. j. 5 A 109/2021 – 37, žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalobce ani na výzvu neodstranil nedostatek podmínek řízení a v řízení nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat. V odůvodnění usnesení soud zrekapituloval výše popsaný průběh řízení o žalobě a konstatoval, že žalobce výzvě k prokázání oprávnění JUDr. Ř. jednat za žalobce nevyhověl a pochybnosti soudu nerozptýlil, naopak je svými protichůdnými podáními potvrdil. Městský soud shrnul obsah relevantní právní úpravy a konstatoval, že v posuzované věci zjevně existuje spor mezi dvěma skupinami společníků – statutárních orgánů společnosti, přičemž obě skupiny tvrdí, že hájí zájmy společnosti; JUDr. Ř. uvádí, že ukončení činnosti žalobce jako insolvenčního správce není v zájmu žalobce, nýbrž v zájmu některých jeho společníků, kteří hodlají nadále vykonávat činnost insolvenčního správce mimo žalobce, druhá skupina reprezentovaná především JUDr. M. a JUDr. C. hlasovala na schůzi společníků pro přijetí rozhodnutí o ukončení činnosti žalobce jako insolvenčního správce, přičemž toto řádně přijaté rozhodnutí považují za vůli žalobce. Podle zápisu v obchodním rejstříku, resp. podle společenské smlouvy žalobce není JUDr. Ř. oprávněn zastupovat žalobce samostatně, nýbrž toliko společně s některým z výslovně uvedených společníků. I kdyby tedy soud připustil, že žalobce netvoří kolektivní orgán, byl JUDr. Ř. povinen své oprávnění k výzvě soudu prokázat, což však neučinil on sám, ani žalobce. V posuzované věci přitom JUDr. Ř. nejen jedná v rozporu s žalobcem zvoleným způsobem jednání, ale rovněž v rozporu s rozhodnutím nejvyššího orgánu žalobce. Ačkoliv se může zdát, že v posuzovaném případě pouze JUDr. Ř. naplňuje vůli žalobce, neboť rozhodnutí nejvyššího orgánu žalobce a jeho oznámení žalovanému mají za následek eliminaci jednoho z předmětů činnosti žalobce, není tomu tak, neboť takový závěr by v podstatě vylučoval možnost žalobce rozhodnout o změně předmětu jeho podnikání či o ukončení jeho činnosti. Takový závěr je dle městského soudu neúnosný. Městský soud dodal, že správní soudy nejsou povolány k tomu, aby řešily vnitřní vztahy mezi společníky obchodních společností či mezi obchodní společností a jejími společníky, které jsou ze své podstaty soukromoprávní povahy.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost spojenou s návrhem na vydání předběžného opatření, kterým by Nejvyšší správní soud žalovanému přikázal odstranit ze seznamu insolvenčních správců údaj o zániku stěžovatelova práva vykonávat činnost insolvenčního správce a obnovit ve vztahu ke stěžovateli stav seznamu insolvenčních správců přede dnem 30. 9. 2021. V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel obdobou argumentaci jako v žalobě. Uvádí, že městský soud nesprávně interpretoval relevantní právní úpravu. Osobní obchodní společnosti totiž nemohou vytvářet kolektivní statutární orgán, neboť tomu brání § 44 odst. 4 zákona o obchodních korporacích. Z hlediska procesního práva je tedy zákonným

pokračování

zástupcem každé veřejné obchodní společnosti, nestanoví-li její společenská smlouva jinak, každý jeden její společník jakožto individuální statutární orgán. Za stěžovatele tak může jednat kterýkoliv z jeho společníků, neboť jeho společenská smlouva nestanoví, že jeho statutárním orgánem jsou pouze někteří společníci. Vzhledem k tomu, že veřejné obchodní společnosti netvoří kolektivní statutární orgán, nelze uvažovat o aplikaci § 21 odst. 1 písm. a) části věty za středníkem o. s. ř. V procesních souvislostech není relevantní, jakým způsobem stěžovatel činí hmotněprávní úkony, neboť opačný závěr odporuje § 44 odst. 4 zákona o obchodních korporacích a rovněž poslední větě § 33 odst. 4 s. ř. s. V této souvislosti stěžovatel odkazuje rovněž na závěry judikatury Nejvyššího soudu týkající se oprávnění jednat za obchodní společnost v občanském soudním řízení. Stěžovatel dále popírá, že by JUDr. Ř. jednal v rozporu se zájmy stěžovatele, neboť činí kroky směřující k zachování jeho činnosti jakožto insolvenčního správce. Městský soud dle stěžovatele nevysvětlil, jaké jsou stěžovatelovy zájmy a proč má za to, že s nimi jednání JUDr. Ř. koliduje. Návrh na vydání předběžného opatření stěžovatel odůvodnil zejména tím, že v případě jeho nevydání bude v krátké době odvolán z funkce insolvenčního správce ve všech insolvenčních řízeních, v nichž byl do této funkce ustanoven, čímž mu vznikne zásadní majetková újma, bude mu znemožněna realizace jeho podnikání a nelze vyloučit, že se dostane do úpadkové situace.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti a k návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření zrekapituloval svůj dosavadní postup vedoucí k vyznačení zániku práva stěžovatele vykonávat činnost insolvenčního správce v seznamu insolvenčních správců a dále se plně ztotožnil s důvody odmítnutí žaloby, které předestřel v napadeném usnesení městský soud. Žalovaný má za to, že obdobný problém s oprávněním jednat za stěžovatele vyvstává i v souvislosti s kasační stížností, kterou za stěžovatele podal opět pouze JUDr. Ř. Pokud Nejvyšší správní soud kasační stížnost neodmítne, navrhuje žalovaný její zamítnutí pro nedůvodnost, jakož i zamítnutí návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí. S ohledem na průběh předcházejícího řízení o žalobě a vzhledem k tomu, že kasační stížnost jménem stěžovatele podal opět JUDr. Ř., se soud zabýval zejména tím, zda posuzovanou kasační stížnost podala osoba oprávněná jednat za stěžovatele. Lze přitom dodat, že posouzením této otázky Nejvyšší správní soud v podstatě nepřímou posoudil rovněž věcnou správnost napadeného usnesení městského soudu.

[7] Jednání za právnickou osobu v soudním řízení správním upravuje § 33 odst. 4 s. ř. s., podle něhož „[z]a právnickou osobu jedná ten, kdo je k tomu oprávněn podle zvláštního zákona. Za právnickou osobu nemůže jednat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právnické osoby. Kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění na výzvu soudu prokázat. V téže věci může za právnickou osobu současně jednat pouze jediná osoba“. Odkazem na zvláštní zákon obsaženým v citovaném ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 14. 9. 2017, č. j. 9 Ads 177/2016 – 89 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na který odkázal ve svém usnesení již městský soud: „Oprávnění určité osoby jednat za právnickou osobu v soudním řízení správním se odvíjí od oprávnění vyplývajícího z hmotněprávních ustanovení upravujících jednání za právnické osoby (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 1 As 53/2010 – 92).“ Z uvedeného je zřejmé, že se nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, podle něhož v procesních souvislostech není relevantní, jakým způsobem stěžovatel činí hmotněprávní úkony, tato skutečnost je naopak zcela určující. Zvláštním zákonem se tedy v kontextu daného ustanovení nemyslí občanský soudní řád (viz již zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 1 As 53/2010 – 92, bod 24, nebo rovněž Potěšil, L., a Šimíček, V. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: Leges, 2014, s. 207), ale pro případ stěžovatele hmotněprávní ustanovení zákona o obchodních korporacích a zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Poslední věta § 33 odst. 4 s. ř. s. přitom na uvedeném nic nemění, jejím účelem

je pouze zajistit, aby případné konflikty mezi jednotlivými osobami oprávněnými jednat za právnickou osobu či členy kolektivního statutárního orgánu nenarušovaly průběh soudního řízení a aby i v případě, kdy je, jako u stěžovatele, za právnickou osobu oprávněno jednat pouze více osob společně, tyto osoby společně pověřily, resp. zmocnily jednu z nich, případně třetí osobu, která pak bude za tuto právnickou osobu před správními soudy jednat. Takové zmocnění, resp. pověření pro JUDr. Ř. však stěžovatel nepředložil.

[8] V dané souvislosti je zapotřebí zdůraznit rozdíl mezi vymezením statutárního orgánu, tedy určením okruhu osob, z nichž je statutární orgán složen, a mechanismu utváření vůle tohoto orgánu (tj. zejména, zda se jedná o orgán individuální, či kolektivní), a úpravou způsobu jednání za společnost, tedy způsobu, jakým společnost projevuje svou vůli navenek. Společníci si mohou obě tyto otázky v rozsahu, v němž to zákon nevyklučuje, upravit ve společenské smlouvě, jedná se však o dvě odlišné otázky.

[9] Dle § 164 odst. 1 občanského zákoníku člen statutárního orgánu může zastupovat právnickou osobu ve všech záležitostech. Dle odst. 2 téhož ustanovení, náleží-li působnost statutárního orgánu více osobám, tvoří kolektivní statutární orgán. Neurčí-li zakladatelské právní jednání, jak jeho členové právnickou osobu zastupují, činí tak každý člen samostatně. Vyžaduje-li zakladatelské právní jednání, aby členové statutárního orgánu jednali společně, může člen právnickou osobu zastoupit jako zmocněnec samostatně, jen byl-li zmocněn k určitému právnímu jednání.

[10] Okruh osob utvářejících statutární orgán veřejné obchodní společnosti je vymezen zákonem o obchodních korporacích. Statutárním orgánem osobní společnosti, mezi něž patří rovněž veřejná obchodní společnost, je dle § 44 odst. 4 zákona o obchodních korporacích každý její společník. Na veřejné obchodní společnosti však dopadá přednostně zvláštní právní úprava tohoto typu osobní společnosti obsažená v § 106 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, podle něhož jsou statutárním orgánem veřejné obchodní společnosti všichni společníci, kteří splňují požadavky stanovené v § 46 téhož zákona. Společenská smlouva může určit, že statutárním orgánem společnosti jsou pouze někteří společníci, kteří splňují požadavky stanovené v § 46 tohoto zákona, nebo jeden z nich.

[11] Již s ohledem na znění § 106 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, který zcela zjevně počítá s možností omezit ve společenské smlouvě veřejné obchodní společnosti okruh společníků, kteří budou jejími statutárními orgány, je zřejmé, že § 44 odst. 4 téhož zákona není (alespoň v daném ohledu) kogentním ustanovením, jak tvrdí stěžovatel. Pokud se pak jedná o možnost vytvoření kolektivního statutárního orgánu, z pouhé skutečnosti, že v případě společnosti s ručením omezeným § 44 odst. 5 zákona o obchodních korporacích tuto alternativu výslovně připouští, nelze dovozovat, že u veřejné obchodní společnosti je taková možnost vyloučena. Rovněž komentářová literatura takové ujednání společenské smlouvy připouští: „Smlouva by však mohla výslovně určit, že statutárním orgánem jsou všichni určené společníci dohromady, tvoří kolektivní orgán a rozhodují vždy ve sboru (podle pravidel § 156 až 158 obč. zák.). Ze zákona neplyne kogentní zákaz, že by takovou konfiguraci nebylo možno do společenské smlouvy platně sjednat (byť by při určitém výkladu bylo možno pochybnost patrně vyvozovat z výslovného dovětku v § 44 odst. 5 a § 194 odst. 2 a jeho absence v § 44 odst. 4). Takové smluvní ujednání by neodporovalo ani dobrým mravům, ani veřejnému pořádku, ani nejde o narušení ‚statusu‘ veřejné obchodní společnosti; naopak jde spíše o úpravu vnitřních poměrů ve smyslu § 97 odst. 1. Shodně Hurychová, 2015.“ (Šilhán, J., Lála, D., komentář k § 106 zákona o obchodních korporacích, Wolters Kluwer, dostupné v ASPI)

[12] I kdyby se ovšem Nejvyšší správní soud přiklonil k závěru, že veřejná obchodní společnost nemůže vytvořit kolektivní statutární orgán, neznamená to, že by společenská smlouva této společnosti nemohla, jako v případě stěžovatele, stanovit, že jednat za společnost je oprávněno pouze více společníků, z nichž každý je statutárním orgánem, společně: „Z § 164

pokračování

odst. 2 obč. zák. současně plyne, že neurčí-li společenská smlouva veřejné obchodní společnosti jinak, jedná za ni každý společník samostatně. Vyžaduje-li společenská smlouva, aby členové statutárního orgánu jednali společně, může společník veřejnou obchodní společnost zastoupit jako její zástupce samostatně, jen byl-li zmocněn k určitému právnímu jednání, a to způsobem předepsaným pro zastupování společnosti.“ (Lasák, J., komentář k § 44 zákona o obchodních korporacích, Wolters Kluwer, dostupné v ASPI)

[13] V aktuální společenské smlouvě stěžovatele, která je uveřejněna ve sbírce listin v obchodním rejstříku a je též součástí správního spisu žalovaného, je mimo jiné uvedeno:

„Statutárním orgánem společnosti jsou všichni její společníci. Společnost má tedy 10 (deset) členů statutárního orgánu.

Společnost zastupují buď

- a. společně vždy dva ze společníků JUDr. J. C., JUDr. P. S., JUDr. P. M., Ph.D., JUDr. O. Ř., Ph.D., anebo*
- b. společně dva ze společníků, kterými jsou JUDr. J. C., JUDr. P. S., JUDr. P. M., Ph.D., JUDr. O. Ř., Ph.D. společně s jedním ze společníků, kterými jsou Dr. Ing. P. V., Mgr. M. P., Ing. I. Ch., Mgr. D. S.“*

[14] Z citovaných ujednání společenské smlouvy stěžovatele, která nelze ve světle výše uvedeného považovat za rozporná se zákonem, je patrné, že společníci ponechali shora popsany zákonný režim (§ 106 odst. 1 zákona o obchodních korporacích), že statutárním orgánem této veřejné obchodní společnosti jsou „všichni společníci“ (jichž je však aktuálně osm, nikoliv deset), současně však upravili způsob, jakým budou společnost jednotliví společníci zastupovat (resp. za ni jednat); je přitom zřejmé, že žádný ze společníků, ani JUDr. Ř., není oprávněn jednat za společnost sám.

[15] V případě, že osoba podá za právnickou osobu návrh na zahájení soudního řízení správního, aniž by k tomu byla oprávněna, respektive toto své oprávnění na výzvu soudu nedoloží, je soud oprávněn návrh odmítnout pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017 – 33, publ. pod č. 3860/2019 Sb. NSS, v něm se sice Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy byla žaloba podána zmocněncem žalobce, který své zmocnění na výzvu soudu nedoložil, zatímco nyní posuzovaná věc se týká nedoložení oprávnění jednat za právnickou osobu ve smyslu § 33 ods. 4 s. ř. s., procesní důsledky jsou však v obou případech srovnatelné).

[16] Vzhledem k tomu, že z kasační stížnosti je patrné, že ji, stejně jako napadeným usnesením odmítnutou žalobu, za stěžovatele podal pouze JUDr. Ř., přičemž ze spisu vyplývá, že se nejedná o osobu oprávněnou samostatně jednat za stěžovatele, nelze než uzavřít, že projednání věci brání nedostatek podmínky řízení, pro který v tomto řízení nelze pokračovat. S ohledem na to, že se o odstranění pochybností o oprávnění JUDr. Ř. jednat za stěžovatele marně pokusil již městský soud, přičemž ze spisové dokumentace je zřejmé, že další společníci v tomto směru nejsou ochotni poskytnout JUDr. Ř. součinnost a část z nich jeho oprávnění jednat za společnost naopak výslovně popírá, jakož i s ohledem na skutečnost, že i přes uvedené poučení a výzvu městského soudu i následné odmítnutí žaloby JUDr. Ř. podal za stěžovatele kasační stížnost opět samostatně, nepřikročil Nejvyšší správní soud z důvodu ekonomie řízení k vydání další výzvy k prokázání oprávnění JUDr. Ř. jednat za stěžovatele a kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že nelze bez dalšího uzavřít, jak učinil městský soud, že JUDr. Ř. v posuzovaném případě jedná v rozporu se zájmy stěžovatele. Městský soud v dané souvislosti nepřipadně směšuje pojmy vůle stěžovatele jakožto obchodní společnosti a jeho zájmů. Skutečnost, že společníci s většinou hlasů na schůzi společníků rozhodli o ukončení činnosti stěžovatele jako insolvenčního správce, sama o sobě nijak nevyovídá o tom, zda takové rozhodnutí a jeho oznámení žalovanému odporuje zájmům stěžovatele, či nikoliv, tato otázka by byla předmětem soudního přezkumu v případě věcného posouzení dané žaloby, k němuž však ze shora uvedených důvodů nemohlo dojít. Nelze tedy ani bez dalšího tvrdit, že JUDr. Ř., který se danému postupu postavil na odpor, jednal v rozporu se zájmy stěžovatele. Jak však již Nejvyšší správní soud podrobně zdůvodnil výše, dostačujícím důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti (a rovněž žaloby) dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je již to, že JUDr. Ř. není dle veřejně dostupných a ve spise zároveň obsažených údajů oprávněn samostatně za stěžovatele jednat, přičemž ani na výzvu městského soudu takové oprávnění nedoložil.

[18] Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom závěrů svého rozsudku ze dne 9. 9. 2014, č. j. 8 As 37/2014 – 151, publ. pod č. 3171/2015 Sb. NSS, v němž posuzoval právní relevanci jednání společnosti veřejné obchodní společnosti provozující činnost insolvenčního správce, která v rozporu se zájmem společnosti ohlásila Ministerstvu spravedlnosti ukončení její činnosti. Správní soudy v takovém případě dovodily možnost jiného společníka domáhat se jménem společnosti žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ochrany proti záznamu o zániku práva společnosti vykonávat činnost insolvenčního správce v seznamu insolvenčních správců. Na rozdíl od tehdy posuzovaného případu však v nyní posuzované věci brání věcnému projednání žaloby (a následně i kasační stížnosti) skutečnost, že stěžovatel neprojevil vůli zahájit soudní řízení správní způsobem předpokládaným jeho společenskou smlouvou. Jedná se přitom o kontrolní mechanismus, který si z vlastní vůle zakotvili sami společníci stěžovatele, včetně JUDr. Ř., který tak za těchto okolností musí hledat jiné prostředky právní ochrany, než je žaloba podaná jménem dané společnosti ve správním soudnictví.

[19] S ohledem na odmítnutí kasační stížnosti se soud již nezabýval návrhem stěžovatele na vydání předběžného opatření.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[21] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti soud dle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. listopadu 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu